

YENİ YILDA UMUT VAR!

Merhabaarr..! 2023'e yeni umutlarla, sevinçlerle ve yeni sayımızla veda edelim dedik... 65. sayımız, 2023'ün son sayısı... Aynı zamanda birbirinden güzel anılar biriktirdiğimiz, hep beraber olduğumuz 1. dönemin de son sayısı... Bu sayımızda; gündem yazıları, mâniler, şiirler, sohbet yazıları, denemeler, hikâyeler, İngilizce yazılar, röportajlar sizlerle birlikte..! Umarız ki okurken keyif alırsınız... Yeni yıl, tüm güzelliğiyle gelsin... Keyifli okumalar..!

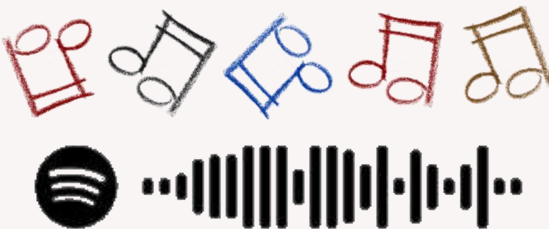
Gazete YBFL Yayın Kurulu

BU SENE ÖĞRENCİ KULÜPLERİ ÇOK HAREKETLİ

Müdür yardımcımız Arif Dülger'in önemli desteğiyle öğrenci kulüplerinde büyük bir hareketlilik vardı bu dönem. Okul web sitesinde ve sosyal medya hesaplarında da günü gününe takip edebileceğiniz haberlerden son başlıklara göre;

Spor Kulübü, Oryantiring'de farklı etaplarda yeni şampiyonluklar aldı,
Genç Mühendisler Kulübü, yeni üyelerle eğitimlerine devam ediyor,
Gezi, Tanıtma ve Turizm Kulübü; İstanbul gezisini gerçekleştirdi,
Okul Rehberlik Öğretmenimiz Serpil Mutay'la üniversite gezilerinin 6'sı tamamlandı,
Kütüphanecilik Kulübü yeni kitaplar ve tasnif çalışmalarıyla okulu zenginleştiriyor,
Satranç Kulübü turnuvalarına her teneffüs satranç odasında devam ediyor.
Girişimcilik kulübü yeni Gençbiz takımlarını oluşturmaya devam ediyor.
Geleneksel Sporlar/Oyunlar Kulübü Floor Curling için zemin ekipman hazırlığı yaptı.
Yayın ve İletişim Kulübü , Podcast ve Çizim Ekibi ile büyüyerek karşınızda:)

65. Sayı İçin Çalma Listesi

65. Sayı İçin Podcast

Yücel Boru Fen Lisesi Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L. Adına Sahibi

Ömer Perçin

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni

Yayın Kurulu

Mina Güler
Editör

Yazım Kontrol Ekibi

Yağmur Kaya 11/A
Mevanur Arslan 11/A
Safiye Sultan Yavuz 11B
Rana Ayık 11/B
Berra Eskici 11/C
Elif Eylül Kural 11/E

Yazarlar

Ali Erol/ DKAB Öğretmeni
Özgür Can Kaygısız/ Veli
M. Nuri Bulut 11/C
Tuğba Betül İspir 10/B
Taci Çağatay Ak 10/B
Dilek Topal 10/D
M. Ali Kaya 10/B
Elif Yağmur Kartal 10/B
Yunus E Kavak 11/E
Semanur Kaya 10/B
B. Alptuğ Öztürk 10/E
Şevval Sarpkaya 11/D
Zeynep Nehir Meral 10/B
Eda Köse 10/C
Ebrar Gnüdüz 10/D
11/B Sınıfı
Elif Şura Koçak 9/A
Erva Doğan 10/B
Mete Yılmazbayhan 10/D
İdil Eymen Öztürk 11/B
Elif Eylül Kural 11/E

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Sosyal Medya

@okulgazetesii/ Instagram

BİLİNMEYENLERİN ARKASINDAKİ EVREN

Semanur Kaya 10/B

DENEME

Bazen zamanın çok hızlı geçtiğinin farkına varırız değil mi? Çoğu zaman bu düşüncelerimiz sadece söylediklerimizde kalır. Hayat yaşamak için kısa ama elimizi taşın altına koymak için uzun gibi gelir. Bu tezatlık çoğumuzu bir şeyler yapmaktan alıkoyar. Mesela uyumadan önce telefona bakacak kadar zamanı olan bir insanın kitap okumak için zamanı olmadığını söylemesi gibi.

Ben bunların yaşanmasının iki sebebi olduğunu düşünüyorum: bilmememiz ve bildiğimiz sanmamız. Neyi sevdiğimizi, neyi yapabildiğimizi, yeteneklerimizi, sevmediklerimizi bilmiyoruz. Bilmediğimiz için bu boş vermiş hallerdeyiz. Hayat kısa diyoruz, peki neden kendimizi boş veriyoruz? Bunun cevabı da bildiğimizi sanmamız bence.

Hayatımızda her şeye önyargıyla bakıyoruz. Ben bunu yapamam çünkü diyoruz ama yaparsak neler değişir düşünmüyoruz. Yeniliklere kapı açmıyoruz, tembellikle eskinin kölesi oluyoruz.

Hayat kısa belki evet ama içine sığdırabileceğimiz şeyleri denemeden bilemeyiz. Yaşadığınız zaman boyunca dış etkenlere tanıdığınız zamanı düşünün sonra kendinize tanıdığınız zamanı. Aradaki uçurumu siz de göreceksiniz.

Mutlu mu olmak istiyoruz? Hayatı dolu dolu mu yaşamak istiyoruz? Yapacağımız şey belli. Kendimize değer vermeliyiz. Kendimizi keşfetmeli sonrasında her şeyi akışına bırakmalıyız. Çünkü artık bilmek istediğimiz bir evrenle karşı karşıya kalacağız.

DURAKTA

Durakta, bi' adam, bi' kadın, bi' çocuk,
Ağlıyor çocuk, akıyor yaş, gözleri boncuk.

Adam bakıyor kadına, kadın bakıyor çocuğa.
Adamın gönlü ateş, kadının gözleri su.

Baktıkça kadın, çocuğa, oluyor gönlü ateş
Baktıkça adam, kadına, oluyor gözleri su.

Kadın saflık görüyor, merhamet ediyor, dayanamıyor
daha fazla

Adamsa merhameti görüyor, saflık ediyor, koyuyor
kadını kanadına.

Çocuğun yaşları karışıyor hüznü yağmura
Kadının saflığı kayboluyor Bağdat-ı esrarda
Adamsa durakta, kanadı kırık, gönlündeki ateşi,
söndürüyor yağmurla

Yunus E. Kavak II/E

ZAMANIN KIYMETİ

Sohbet

Sadece içimi dökeneğim. Sevdiklerinizin kıymetini bilin. Zaman maalesef hızlı geçiyor. Büyüyoruz, yaşılanıyoruz ve ölüyoruz. Ne kadar yaşayacağımız bile belli değil. Seksen yıl ya da kırk yıl... İkisi de çok kısa. Ben babaannem beni öpmek istediğinde sıkılır ve yanından uzaklaşırdım. Yine aynısını yaptığım bir günde kaybettim babaannemi. Yine beni öpmesini reddettiğim bir günde...

Titriyordum. En korkunç gecemdi onun vefat ettiği gece. Çok pişman oldum onu o gün öpmeden yatağıma girdiğim için, ama nereden bilebilirdim? Bilinmiyor ki sevdiklerinin kıymeti onları kaybetmeden. Zaman...

Korkunç bir hızla ilerliyor.

Anın tadını yaşayın, ertelemeyin. Her dakikanın hatta her saniyenin bile önemi var. Hayatta karşılaşacağınız şeyler için de çok üzülmeyin. Hayat geçmişte yaşadığınız şeylere üzülme için de çok kısa. Unutmayın ki mutsuz insanların hikayeleri olur.

Tuğba Betül İspir 10/B

ZAMANIN ESKİTTİKLERİ

Deneme

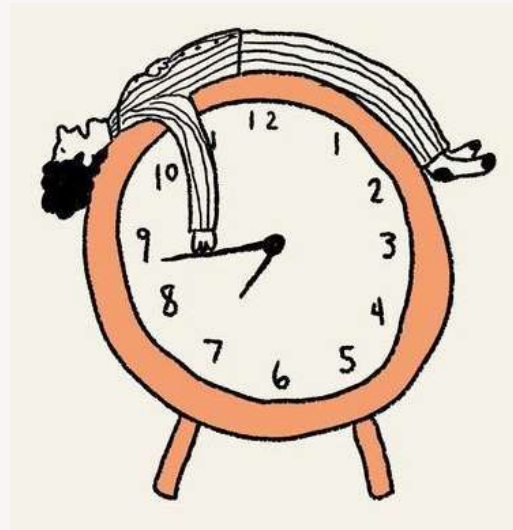
Zaman; bize hem çok yakın hem de çok uzak bir kavram. Bizden, her şeyden bağımsız akmasına rağmen etkilemez mi bizi? Yansımalar, sevilenler, sevenler, duygular ve şartlar zamanla değişmez mi? Belki şartların tutsağı olur duygular bir zaman, kurtulduklarında mecalleri yoktur ama. Tekrar toplanmaya, iyileşmeye. Yok olurlar bazen sessizce ya da bir köşede. Bitmiş beklerler.

Oysa zaman bilmez bunlardan hiçbirini! O akar gider kendi halinde, eskittiklerini tanımadan.

Oysa eskittiklerinin her biri iyi tanır onu. Bazen tanımak için zamanı eskitmek gerekir. Medet umdukça ne yapacağını kestiremezsiniz zamanın. Pişmanlıktır en büyük silahı, içiniz içinizi yese bile kurtulamazsınız. Çünkü artık geçmiştir zaman, sizi tanımadan. Ama zamanın her kötülüğün çözümlü de onda değil midir?

Bu yüzden celladına aşiktir insanlık.

Taci Çağatay Ak 10/B

ALİ ŞEKER

Özgür Can Kaygısız/ Veli

ÖYKÜ

Sonunda istediği olmuştu. Deniz tutkusuydu onu buraya getiren. Küçüklüğünden beri her yaz tatile götürürdü babası onları. Kız kardeşi güneşlenirken o hep denizdeydi. Her türlü atlayışı öğrenmişti: balıkla- ma, kaşık, kırlangıç, ters balıklama, amuda kalkıp atla- ma, takla... İskeleden dubaya kadar yapılan yarışlarda arkadaşları onun arkasında ikincilik için uğraşırlardı. Dubada biraz dinlenir, sonra dubanın sağından atlar, altın- dan dolaşarak solundan çı- kardı. Çevresindekilerin, özellikle kızların, onu ilgiyle izlemeleri hoşuna giderdi.

Daha ilk günden Deniz Harp Okulu onu büyülemişti. O kadar büyüktü ki insan kendini böcek gibi hissediyordu. İntibak kampı başlayınca Deniz Lisesi mezunları da geldiler. Sivil lise kaynaklı on iki erkek, on kız öğrencinin -ayrıca sekiz tane de yabancı ülkelerden gelen konuk öğrenciler vardı- dört senelik arkadaş iki yüz altmış erkek öğrenciye kendilerini kabul ettirmeleri zor olabilirdi. Her geçen gün bu zorluk onun için azalıyordu; çünkü o sevecen tavrı, güler yüzü ve hafif saflığıyla sempati topluyordu. Günde on beş, yirmi kişiyle tanışmak iyiydi de bunların isimlerini aklında tutmayı bir türlü beceremiyordu. En çok canını sıkan da buydu zaten.

Kamp hızlı başlamıştı. Sabah 6.15'te kalkıyorlar, 6.45'te eşofmanlarını giymiş olarak tabura geçiyorlardı. Sabahın köründe deli danalar gibi koş babam koş. Kan ter içinde yatakhaneye gel, gemici duşu al, eğitim el-

biselerini (işbaşlarını) giy, doğru kahvaltı taburuna. Kahvaltıdan sonra eğitim başlıyordu: piyadecilik, gemicilik, temel askeri deniz eğitimi ve nazari (teorik, kuramsal) eğitim. İki hafta içinde finlerle, piratlarla açıldı; futaya, kike, filikaya binip kürek çekti; liman savunma ve avcı botlarıyla seyir yaptı; kaportasından lumbuzuna, iskelesinden sancağına bir sürü gemici terimi öğrendi. Amfilerde istihbarat dersleri aldı, ne kadar önemli biri olacağını gördü.

Yaşamının düşlediği gibi oluşu ve çok hızlı gelişmesi onu şaşkına çevirmişti. Hafta da iki defa eve telefon eder, evleri Ankara'daydı, yaşadıklarını kısa kısa ama heyecanla anlatırdı: "Anne ya..." dedi bir gün telefonda "... bir görse, garsonlar bana 'efendim' diyorlar!" O garsonlar ki vatani görevini yapan erlerdi ve çoğu intibak kampı öğrencilerinden yaşça daha büyüklerdi. "Dün gece iki-dört nöbetim vardı. Seni düşündüm, seni çok özledim Aysun." dedi kız kardeşine; oysa eskiden iki günde bir bağırsırlardı. "Geçen gün Harp III'ler geldi. Cezayirli Hasan Paşa gemisiyle İtalya, Fransa, İspanya'ya gitmişler. Bir sürü eşya almışlar. Eee ne de olsa devlet dört yüz küsur dolar harcırah vermiş. Üç yıl sonra ben de gideceğim. Ne isterseniz alırım." Henüz yurt dışına çıkmamış olan babası bir şişe Fransız şarabı ısmarladı gülerek.

O gün G-3 piyade tüfekleriyle atış eğitimi (talimi) vardı. Hayatında ilk defa gerçek silah ve mermilerle atış yapacaktı. Sabah "muayene ve müracaat taburu"na geçmeden önce alay

nöbetçi öğrenci yanına geldi: "Seni bölük komutanı çağırıyor." dedi.

Ali bölük komutanının odasının önüne geldiğinde kısa bir süre soluğunun düzelmesini bekledi, sonra zaten açık olan kapıyı çaldı ve selam vererek: "İntibak sınıfı öğrencisi ŞEKER," diye kendisini rapor etti. "... beni emretmişsiniz komutanım." Yüzbaşı kapıyı kapatıp oturmasını rica etti. Ali kapıyı kapattı, kepini çıkardı, oturdu. O anki merakı koşarak gelirken duyduğu meraktan çok daha fazlaydı. Böyle oturup konuşacak ne olabilirdi ki? "Yoksa geçen geceki nöbetimde tuvalete gittiğim sırada nöbetçi subay gelip numaramı mı aldı? Ayvayı yedik. 'Daha ilk nöbetinde bu herif uyumuş. Bundan bize hayır gelmez.' deyip ya beni postalarlarsa?" diye düşündü korkuyla. Nasıl ispatlayacaktı çişini tutamayıp tuvalete gittiğini? Özür dilesse, "Bir daha olmayacak." dese onu affederler miydi? "İnşallah başka bir şeydir Allah'ım." diye son bir umutla dua etti, başka bir şeyse ömür billah bir daha nöbetinde uyumayacağına yemin etti.

"Bak oğlum!" dedi Nihat Yzb., "Biraz önce kız kardeşin aradı." Ali derin bir oh çekti içinden, neyse ki başkaydı. Maalesef başkaydı.

***

(4 yıl sonra)

"Donanmamızın gözbebeği Deniz Harp Okulu son sınıf öğrencileri cumhurbaşkanımızın da katıldığı görkemli bir törenle kılıç kuşanıp Teğmen nasbedilerek meslek hayatına atıldılar." dedi sunucu. Haber özetinin ilk cümlesiydi bu, Ali'yi dört yıl öncesine götürdü. Babasının baş ucunda geçirdiği geceleri hatırladı. İki ay bitkisel hayatta kaldıktan sonra ölmüştü zavallı. Taparcasına sevdiği babası bir işaret versin, ne bileyim bir kımıldasın diye ne çok dua etmiş gecelerce uykusuz kalmıştı. Ya annesi? Her tarafı kırıklar içinde... Allahtan Aysun ufak te-

fek yaralarla atlatmıştı kazayı. Ne sancılı günlerdi o günler Ali için. Ne çok ağlamıştı. Her derdin devası olarak bilinen zaman onda onulmaz yaralar açmıştı.

Babasına duyduğu sevginin yanı başında gün geçtikçe kızgınlık filizlenmişti Ali'nin. Şu anda teğmen olamayışının tek sorumlusu, sarhoş sarhoş direksiyon başına geçen babasıydı. Düşlerinin üzerine sürmüştü arabayı. Annesini sakat bırakmıştı.

Özetlerden sonraki görüntülerde isimlerini ezberleyemediği eski arkadaşlarını gördü. Dayanamayıp televizyonu kapattı, balkona çıktı gözleri dolu dolu. Gökyüzünün günbatımı mavisinde denizi aradı. Kader diyemedi Ali, babasını affedemedi.

EN UZUN GECE

Bir aralık gecesi rüzgarı işler ruhuma
Pusuda bekleyen duygularım ucunda
Kalemim elimde, yanımda eşsiz bir nota
Dilberimi düşlerim ufacık kuytuda
Kelimelerim dökülür yavaşça kağıda
Feryat ediyorum fakat sesim çıkmıyor karşında
Kağıtlarıma süzülür birer ab-ı ahmer yavaşça
Artık sen meş'abına ben meş'abıma
Karşımda duran tablanın karanlığında
Yutkunurum kelimelerimi ufacık kuytumda
Sorsan o ufacık kuytuma
Seni sana senden iyi anlatır yağmurların altında

Mustafa Nuri Bulut
21.12.2023

GAZZE'DE SOYKIRIM

KÖŞE YAZISI/ GÜNDEM

Ali Erol/ DKAB
Öğretmeni

Gazze'de yaklaşık iki aydır, bütün dünyanın gözü önünde, benzeri görülmemiş bir katliam yaşanıyor. Daracık bir alana sıkıştırılmış, etrafı kuşatılmış 2 milyondan fazla insanın yaşadığı Gazze'ye günde en az bin bomba atılıyor. Bugüne kadar; Gazze'ye hava, kara ve denizden atılan bombalar, Hiroşima'ya atılan atom bombasının iki katından fazla bir güce eşittir. Gazze'nin mavi semaları artık kızıla dönmüştür.

Sivil yerleşim yerleri, evler, okullar, camiler, kiliseler, hastaneler aralıksız bombalanıyor, bir şehir adeta haritadan siliniyor. Elektrik, su, gıda ve yakıtın olmadığı ve girişine izin verilmediği Gazze, modern dünyanın gözü önünde can çekişiyor.

İletişim ve internet bağlantısının olmadığı Kuzey Gazze'de, yollar da kapalı olduğu için ölü sayısı net olarak bilinmiyor. En son ölü sayısı, çoğu kadın ve çocuk olmak üzere, 16 binin üzerindedir. Bu resmi sayıya, enkaza dönmüş binaların altındaki cesetlerin sayısı dahil değildir. 50 günde Gazze'de ölen çocukların sayısı, 1.5 senede Ukrayna'da ölen çocukların yaklaşık 10 katıdır.

Kış mevsiminin başladığı Gazze'de, elektrik ve yakıt olmadığı gibi sağlam bir bina da kalmamıştır. Neredeyse bütün evleri yıkılan, sığınacak derme çatma çadırlardan başka bir şeyi olmayan Gazzelileri, açlık ve susuzluk tehlikesinin yanında soğuk kış şartları da beklemektedir. İsrail, Gazze'nin kuzeyini boşaltmayan, direnişçileri yalnız bırakmayan kadın, erkek ve çocukları galiba açlık, susuzluk, salgın hastalık ve soğuk hava şartları ile cezalandırmak istiyor.

Kassam mücahitlerine karşı istediği ilerlemeyi gösteremeyen korkak terör çetesi, bütün öfkesini sivillerden çıkartıyor. Öyle gözüküyor ki bu saatte sonra hedefine ulaşabilmek için "her yolu" deneyecektir. İlk önce Gazze'nin kuzeyi ile güneyi arasındaki bağlantı kesildi. Kuzey bölgesine tam bir tecrit politikası uygulanıyor. Haftalardır su, gıda, elektrik, yakıt gibi temel ihtiyaç malzemelerinin olmadığı bölgede, benzeri görülmemiş bir insanlık dramı yaşanıyor.

Hastaneleri, mabetleri, okulları bombalayarak hiçbir yaşam alanı bırakmayan İsrail, şeytanın aklına gelmeyen planları devreye sokmaktadır. Hastanelerin tamamı bombalandığı için hizmet dışı kalmıştır. Baskın yapılan hastanelerde, hastalar sedye ile dışarı atılmış, elektrik olmadığı için yenidoğan üniteleri çalışmayı durdurmuş, kuvözlerdeki bebekler ölmüştür. Moğollara, Haçlılara parmak ısırtacak kadar vahşi yöntemlere başvuran İsrail'in bugüne kadar yaptıkları, bundan sonra da yapacaklarının garantisidir.

Son esir takasındaki pürüzde de görüldüğü gibi İsrail Gazze'nin kuzeyine yardım tırlarının girmesini engellemektedir. Zaten haftalardır bölgeye su, gıda, ilaç, yakıt gibi temel ihtiyaç malzemeleri verilmiyor. Gıda maddelerinin azalması sebebiyle açlık felaketi her geçen gün daha da fazla yaklaşıyor.

İsrail, iki milyondan fazla insanı öldürmekle bitiremeyeceğini bildiği için olsa gerek, Gazze'yi yaşanmaz hale getirmek suretiyle onları ya teslim olmaya veya sürgüne zorlamaktadır.

Gazze'nin kuzeyinden sonra sıra güneye gelecek gibi. Bundan sonra da duracak gibi gözükmeyen

İsrail, önce Batı Şeria sonra Lübnan derken Arz-ı Mev'ud hedefini adım adım gerçekleştir-mek istiyor.

Medeniyet Denilen Maskara Mahluk

İnsan hakları ve ifade özgürlüğünün kutsandığı bir zamanda yaşıyorduk. Hümanizm, femi-nizm, demokrasi, fikir ve ifade özgürlüğü, eş-cinsellik, LGBT hakları vs. dillerden düşmü-yordu. Kadın ve çocuk hakları ve hatta hayvan hakları, çevre duyarlılığı, ağaç ve doğa sevgisi mitleştirilerek yüceltilmiş, tebci edilmişti.

Gazze'de yaşanan vahşet karşısında dünyadaki ölüm sessizliği, bütün bunların kocaman bir yalan olduğunu gösterdi. Atılan tonlarca bom-balar, fosfor ve kimyasal silahlar, onların süslü makyajını döktü ve gerçek yüzlerinin korkunç-luğunu / çirkinliğini gösterdi. Uygur dünya ola-rak pazarlanan Batı medeniyetinin gerçek yü-zünü gördük Gazze'de. Medeniyet, ilerleme, teknolojik devrimler, yapay zeka, nanoteknolo-ji vs. derken uzay çağı olarak tesmiye edilen bu çağ, meğer insanlık ve merhamette iflas etmiş, vahşi hayvanları geride bırakmış. İnsanlık ve insani değerlerin, zalimin karşısında ne kadar zayıf ve çaresiz olduğu bir utanç döneminde-yiz.

Fikir ve ifade özgürlüğü adına Müslümanların kutsal kitabının yakılmasına göz yuman, türlü

“Medeniyet denilen maskara mahlûku görün:

Tükürün maskeli vicdânına asrın, tükürün!”

(M. Akif)

sapkınlıkları bireysel özgürlük olarak gören, savunan; Paris'te, Londra'da, Brüksel'de bir terör eylemi olunca dünyayı ayağa kaldıran Batı, Gazze'de eşi görülmemiş katliam karşı-sında üç maymunu oynuyor, hatta destekliyor. Gazze'deki soykırımı, siyonist vahşeti eleştiren sanatçı, sporcu, siyasetçi, ekonomist, akade-misyen, yazar, toplumun her kesiminden, her inançtan, vicdan sahibi insanlara ambargo uy-guluyor, baskı yapıyor, Filistin lehine yapıla-cak gösterileri yasaklıyor.

Kameraların önünde, canlı yayınlarda, tarihin en büyük soykırımını gerçekleştiren işgalci İsrail'in en büyük suç ortakları, sponsorları Amerika, İngiltere, Almanya, Fransa gibi ülke-lerdir. AB ülkeleri; bize ve dünyaya demokrasi ve insan hakları dersi verirken katil İsrail'e as-keri, ekonomik, siyasi her türlü desteği, şartsız ve sınırsız bir şekilde vermektedirler.

Aksa Tufanı sonrasında ABD, her zamanki gibi, gayrı meşru çocuğu İsrail'e en büyük des-teği veren ülke oldu. Nükleer denizaltısını, iki uçak gemisini ve filosunu, birçok askeriyle bir-likte bölgeye gönderdi. Dolayısıyla Hamas sa-dece İsrail'le değil bütün küresel barbarlarla, vahşi Batı ile savaşıyor.

İnsanlığın Tarafı Yoktur

“Acı duyabiliyorsan, canlısın. Başkalarının acısını duyabiliyorsan, insan-sın.” (Tolstoy) Acı ve merhamet hissetme özelliğini kaybedenler, insanlığını kaybeder, geriye sadece et ve kemik yığını kalır. “Cehennem en sıcak yeri, ahlaki kriz zaman-larında tarafsız kalanlara ayrılmıştır.” (Dante) Filistin halkının yanında olmak, onlara sahip çıkmak için Müslüman olmak şart değildir. Bu zulme karşı çıkmak için insan olmak yeterli-dir.

Halk kitleleri, çoğu zaman yöneticilerinden farklı düşünür. Vicdan sahibi, fitratı bozulma-mış duyarlı insanlar, dünyanın dört bir yanın-da, yöneticilerinin aksine, Gazze için ayağa kalkmış durumdadır. Dili, dini, rengi, milliyeti farklı milyonlarca insan, ülkelerindeki gösteri yasaklarına rağmen, meydanları doldurmuşlar, İsrail zulmünü lanetlenmişlerdir. Küresel inti-fada ateşi ve ruhu, bütün dünya halklarını sar-mıştır. İslam ülkelerindeki milyonluk gösteri-ler bir yana, Latin Amerika ülkeleri başta ol-mak üzere; Kanada'dan Avusturalya'ya, İspan-ya'dan İngiltere'ye, Amerika'dan Belçika'ya kadar her yerde insanlığın ortak vicdanı mey-danları doldurmaktadır.

İnancı, milliyeti ne olursa olsun, mazlum Gaz-ze halkının yanında olan tüm duyarlı insanlara selam olsun. Böyle insanların olması, insanlı-ğın geleceği adına ümit vericidir.

Gazze, inancımızın ve insanlığımızın test edil-diği bir laboratuvardır. Test sonuçları mahşer gününde herkesin önüne gelecektir.

BİR GARİP GÜN BATIMI

Dilek Topal 10/D

DURUM HİKAYESİ

Ah este aheste çantasında anahtarını arıyor. Ne yazık ki her zamanki gibi yine çantanın derinliklerinde kaybolmuş sevimsiz şey! Lâkin hiç acelesi yok. Çok ağır hareketlerle tek tek malzemelerini çıkarıyor ve yanındaki küçük, eskimiş ayakkabılığın üzerine koyuyor. Su şişesi, cüzdan, parfüm, not defterleri, evraklar, iş çıkış belgeleri... Durun bir dakika! İş çıkış belgesi de nereden çıktı? Orasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Nihayet çantayı sonuna kadar boşaltınca anahtara ulaşmayı başarıyor. Üç beş denemeden sonra kilidi açıyor ve kendini bırakıp sendeleyerek kapıdan içeri giriyor. Dışarıda bıraktığı eşyalar aklının ucundan bile geçecek durumda değil. Yakasını gevşetiyor, ayakkabılarını gelişigüzel salon ortasında çıkarıp odasına koşuyor. Ev kapısı ardına kadar açık... Varsın öyle kalsın, kimin umurunda!?

Odasının her zamanki kapı gıcirtısı şimdi ona melankolik bir müzik gibi... Tül perdenin kıvrımları gün batımında ne kadar da ahenkliymiş öyle. Hele duvarlardaki o kızıl ışıkların donukluğu yok mu? Batmakta olan güneşin son ışık huzmeleri

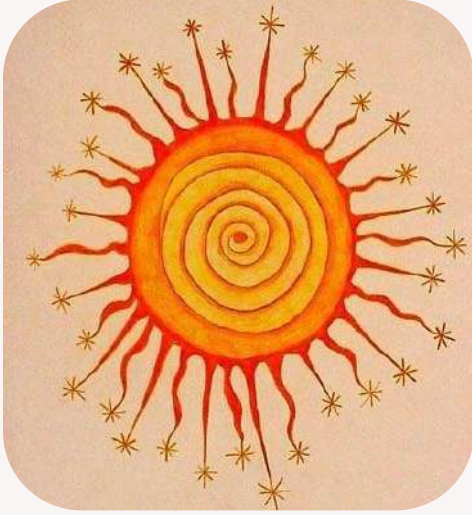
kitaplığındaki en acıklı kitabına gark etmiş. Ne tesadüf! Gün batımında odası ne kadar da dingindi böyle. Oysaki başka günler... Neyse... Eve gelir gelmez çalışma masasına oturduğu günler geride kalmışken hatırlamaya ne lüzum vardı ki?

Bunları düşünürken adımlarını yavaş yavaş pencereye yöneltti. Halının güneş vuran kısımlarındaki sıcaklığı buz kesmiş bedenine perde perde yayıldı. Derin bir iç geçirdi ve tül perdeyi yavaşça çekti. Hazin gökyüzü, hüznü batan altını selamlayan martılar, silik pembemsi bulutlar... Gözlerini aşağı indirdiğinde bahçesindeki ağaçların başlarını eğmiş, kederli silüetlerini görme-

si mümkündü. Ağlamış da susturulmuş küçük çocuk misali inim inim inleyen çimenler arasında canlılığını yitirmiş, yorgunluğun timsali bir çiçek... Sanki boynu bükük, gözleri kapalı sessiz duruşuyla birilerine karşı en büyük ıstırapını atmaktaydı. Sayfalarca anlatılacakları lisanı hâliyle tek bir poz gözler önüne seriyor-

du. Öyle ya, bazen susmak konuşmaktan çok şey anlatır. İşte bu da o anlardan biriydi!

Ya yaprakların içinden geçen zarif güneş ışınlarına ne demeli? Bu muhteşemlik... bu renk cümbüşü... her biri ayrı bir estetik etki bırakıyordu insanda. Hele de işvereninizle yaşadığınız hararetli bir tartışmanın sonunda işten atılma varsa... Sahi! Neden oldu ki böyle bir olay? Hele de terfi almasına ramak kalmışken...

Olacak iş miydi? Acaba huyuna gitse olaylar farklı türlü gelişebilir miydi? Aklına neden bunlar geliyordu ki? Olan olmuş, atılan atılmış değil miydi zaten? O esnada gözüne kendisinden kilometrelerce uzakta, denizin üzerindeki yakamozlar takıldı. Ne kadar da harika bir görüntüydü bu böyle... Suyun yüzeyine vuran güneş, denizin tüm kıpırtılarını sergilemesine imkân sağlıyordu. Karşısında uçsuz bucaksız uzanmakta olan dağlar; doruklarındaki bulutların rüzgârla hafif hafif kaymasıyla, bütün haşmetiyle tezahür etmekteydi. Tüm bunları müşahede edince gayriihtiyarî "Ah, keşke benim de hayatta beni destekleyen dostlarım olaydı!" diyerek iç geçirdi. Ve saniyeler sonra güneşin en üst ucu da su yüzeyindeki cilve-i zatisi yarenliğinde denizin ardında görünmez oldu.

ÖLÜM

DENEME

M. Ali Kaya 10/B

sorular... Ertesi günün stresi, geleceğin stresi...

Hayat nedir? Hayat doğup, büyüyüp, ölmekten mi ibaret? Büyümeden ölen yok mu? Peki, doğmadan ölene ne demeli? Hayat, o zaman sadece ölüm mü? Hayat ölümse ölüm nedir? Ölüm, kocaman bir bilinmezliktir. Tıpkı kara delikler gibi,

Her şey yine aynı şekilde başlar. Uyanırım, üstümü giyinirim, hazırlanırım ve çıkarırım.

Aklımda her zamanki gibi hayattaki varlığım hakkında sorular var. Okula gider gelirim. Aynı sorular hâlâ aklıma; niye varım, hayatın anlamı ne, ne yapmalıyım, ne olmalıyım, ne demeliyim?..

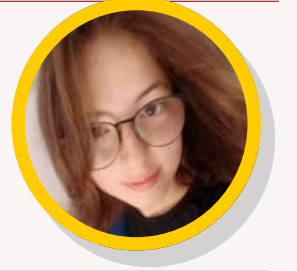
Beni uyutmayan sorular... Beni derin düşüncelere iten sorular...

Her gece kendime sorduğum sorular... Beni delirme korkusuna büründüren

evren gibi... Sonunda, ucunda, sonrasında ne olacağını bilemeyeceğimiz bir gerçektir ölüm. Ne yaparsak yapalım kaçamayacağımız, erteleyemeyeceğimiz bir gerçek.

OLDUĞUM BİRİSİ

Elif Yağmur Kartal
10/B

ÖYKÜ

Çok üşümüştü ama bilemiyordu. Gerçekten soğuk muydu? Yoksa yine mi bir aldatmacaydı her şey? Yine mi birileri ona tuzak kurmuştu. Her defasında kanıyordu ve bundan nefret ediyordu. Kısıtlanmış ve esir düşmüş hissediyordu. Başkalarına göre yaşıyordu. Başkaları için yaşıyordu. Bu durumdan da nefret ediyordu. Çok düşünüyordu aslında ama bu diğerlerini mutsuz ediyordu. Nefret ediyordu. Anlaşılmaktan, değişmekten, çok düşünmekten... Daha önce sevdiği ne varsa artık nefret ediyordu. Özgür olmak istiyordu ama çabalamıyordu, yorulmuştu. Eskiden her şeyi severdi. Özgürlüğü, çabayı, yenilikleri, kendisini... Çok çabalar dı kendisini bulmak için, kendisi olabilmek için. Belki de bu ona fazla gelmişti.

Belki de akışına bırakmalıydı. Her şey su gibi akıp gitmeliydi. Belki kendisi de akmalıydı o suda. Ya da belki su olmalıydı her şeyin akması için, rahatlamak için. Bilemiyordu, şaşırmişti, çok korkuyordu. Sadece koşmak istiyordu. Artık düşünmemek istiyordu. Umurunda değildi, kırılmıştı ama böyle olacağını zaten biliyordu. Sadece denemek istemişti, güzel bitse de

bitmese de. Sonuç umurunda olmamıştı o zamanlar. Süreci çok seveceğini düşünmüştü, sevmişti de. Mutluydu bu süreçte. Doyasıya yaşayıp istediğini düşünebilmişti. Ama bu güzelliklerin hepsi bitmişti. Buna alışmak istemiyordu ama alışması gerektiğine inanıyordu. Zordu. Tek düşündüğü artık hiçbir şey istemediğiydi. Herkesten, her şeyden uzaklaşmak, yaşamak istiyordu. Ama o şeyler için çok çabalamıştı. Ağladı, bunca çabaya rağmen başaramamasına. Ağladı, artık hiçbir şey istememesine.

Bunlar da geçecekti elbet ama ne zaman? Geçsin istiyordu ama istemekten yorulmuştu.

Böyle devam edemezdi ama değiştirmek istemiyordu. İyi olmak için değiştirmekten yorulmuştu. Sevmek güzel şeydi ve eskiden her şeyi, herkesi severdi ama artık sevemiyordu. Koştu, bir süre sadece koştu. Düşünmek istemiyordu şu an. O yüzden devam etti. Bu durum bitecek mi diye düşünmemek için koştu. Kim olacağını umursamadan, uzun bir süre sadece koştu.

Yazılarınızı göndermek için:

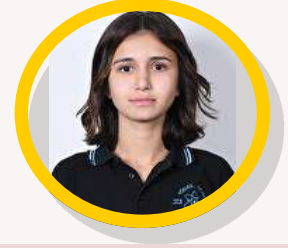
ybfl.gazete.com

Çizim: Zehra Katmerci 12/A

APOLOGIZING

ESSAY

Erva Doğam 10/B

Our actions can mean a lot more than we think, we never know what goes on people's minds or what they are going through.

Even one word that comes out of our mouth can cause so many things, good or bad. Breaking someone's heart or making someone's life harder is not something to be proud of. Once, my mom told me that if someone offends people around them, it is a kind of reflection of themselves. I think it is somehow true. This year I met so many people and had great friends, for some of them, I'm grateful, but some of them hurt me. When we count on somebody, we expect the same.

Love, respect, care... Moreover I realized that people don't always treat you like you do, no matter how you care, love; they sometimes hurt. Depends on how you react to them either they keep doing it or blame you for your actions therefore they don't feel guilty. In my opinion, people who act like that rather than apologizing, aren't aware of their mistakes. Honestly, I don't understand them.

There is nothing that can't be solved by talking, every problem has a solution, but if someone doesn't accept the problem there is nothing you can do. It's the same thing about apology: you can't expect someone to apologize for something they aren't aware of. The problem starts when you talk and you realize they don't care what you say or they don't change their attitudes. I used to try so hard for this kind of people but after some time it just hurts,

nothing changes, you stay by yourself and they still don't care. It's important to be able to say "I'm sorry." Sometimes, there are some actions that you can't forgive, it hurts so much, but once you let someone disrespect you they keep doing it.

I believe that apology might not fix the problem or atone what happened but it is important to accept and then try to solve our problems and make an apology for it. I meet so many people who think they are perfect and they don't even think they might be the source of problem.

Eventually nobody is perfect, noone can be. Everybody makes mistakes and it's about what we learn from them and not repeating what we have done. Forgiving either ourselves or other people is as important as apologizing. In conclusion, we always have time before something becomes irreversible.

Diktım sana gözümü

Söyledim son sözümü

Hiçbir zaman duymadın

Nedir bunun çözümü

Serra Gül Kaplan

BATI'NIN KARANLIK YÜZÜ

ÖYKÜ

B. Alptuğ Öztürk 10/E

Soğuk bir kış günüydü her zamanki hafta sonları gibi sabah erkenden matbaaya uğradım. Dağıtılacak gazeteleri dağıttım, bir tanesi hariç. O gazete tüm mahallede tanınan, Boşnak göçmeni olan Rauf abinindi, her zaman son gazeteyi ona bırakırdım. Çünkü ne zaman ona uğrasam sohbetine doyum olmaz, çokça vakit oyalanırdım.

Kapısındaki Kurt başlı tokmağı hafifçe tıklattım. Kapıyı ağır ağır açtı. Beni görünce yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. Ardından kızarmış yanaklarımdan üşüdüğümü anlamış olacak ki, beni hemen içeri alıp o çam kokan sobanın ısıttığı

odaya oturttu. O an bir ıslık sesi duyuldu, gözüm bu ıslığın arıyordu ki Rauf abi elinde iki bardakla sobanın üzerinde duran ve henüz demlendiği belli olan ıslıklı çaydanlığa elini atınca anladım. Bardaklara çay doldurup birini bana uzattı. Bir kaynağımı yudum aldım, çayın sıcaklığı önce çatlamış dudaklarımı sonra da ciğerlerimi ısıttı. Ardından Rauf abi de bir yudum aldı.

Kısa bir hasbihalin ardından bu hafta okulumun nasıl geçtiğini sordu. Bende tam dünkü konumuzdan Bosna Savaşından bahsetmeye başladım ki Rauf abinin yüzü bembeyaz kesildi sanırım ona eski günleri hatırlatmam acı vermişti. Açıkçası merak etmiyor da değildim. Ancak sorup sormak arasında kararsız kaldım yine de sormak ve yaşananı yaşayandan öğrenme fikri daha doğru gelmişti. Ve "Bana Bosna'daki o dehşet dolu yıllardan hatırladığın kadarıyla bahseder misin?" dedim. O an odada yalnızca sobada yanan odunların çıtırtı sesleri duyuluyordu. Rauf abinin gözleri doldu, yutkundu ve söze başladı. Ses tonu ağlamaklıydı aynı zamanda bunun altında bir öfkenin yattığı da belli oluyordu. Dedi:

"Hatırlamamam mümkün mü, o günler geride kalsa dahi anılar zihnimde dolanıp durmuş, katliamın izleri aklıma mih gibi kazınmıştı. Her gece gördüğüm kâbuslar da adeta ateşi harlayan bir rüzgar gibi davranıyor, zaman acımı yalnızca arttırmakla kalıyordu.

Biz Bosnalıların hikâyesi şöyle başladı: Yıllar önce, henüz ilkokul çağında iken Bosna Savaşı patlak vermiş ve bende ailemle savaşın ortasında kalmıştım. Düşünün küçük bir çocuksunuz ve dört tarafı dağlarla çevrili bir şehir ve o şehre her taraftan ateş ediliyor, hareket eden her şey Sırp keskin nişancılar tarafından vuruluyor. Bir çocuk için bunlarla karşılaşmak çok dehşet vericiydi. Ama bunlar yalnızca birer başlangıçtı.

Zamanla ellerimizdeki insani malzemeler tükenmiş, şehirdeki gıda bitmiş, temiz su şebekeleri yok edilmişti. Elektrik ve gaz da yoktu.

Oyun ve kömürümüz de... Şehre giriş ve çıkışta ne yazık ki yapılamıyordu. Bir kuşatmaydı bu. Bekler yaşı-

tım olan çocuklar, gençler, yaşlılar; açlıktan, bakımsızlıktan birer birer ölüyordu. BM bize yardım göndermişti ama otuz yıl öncesine ait konserve ve pirinç paketleriydi bunlar ve hepsi bozuktu. Bunlar yetmezmiş gibi bir gün Brčko'da üç bin kişinin boğazlanıp nehre atıldığı haberi gelmişti. Ardından bu toplu soykırımlar devam etmişti: Kosaraz'da, Prijedor'da... Ve bütün Bosna'da...

Bütün bunları bize yapan Sırpardı. Oysa benim Sırp arkadaşlarım vardı. Okulda beraber oyunlar oynuyorduk. Ve ben onları seviyor-

dum. Bunları neden yapıyorlardı, başlarda anlamamıştım.

Ama zamanla onların bizi sevmediğini, nefret ettiklerini anladım. Onlar biz Müslümanları, Türkleri sevmiyorlardı. Bizim mezarlarımızı, tarihi eserlerimizi, Mostar Köprüsünü, kütüphane ve camilerimizi yakıp, yıktılar. Onlar bir milletin tarihini silmek istediler. Ama bu eserlerini, yapıtlarını yıkmakla mümkün olamaz. Büyüklerimden birçok büyük devletin ambargoları kaldırmamakla birlikte Sırlara el altından her türlü yardımı yaptıklarını duymuştum. Boşnakları elleri kolları bağlı, çaresiz bırakmış ve Müslümanların katledilmesine göz yummuşlardı. Onlar bize gerçek silah, roket-atar, tanklarla saldırırken bizler şofbenden bombalar, soba borularından roketatarlar yapmıştık. Ama tankımız asla olmamıştı.

Savaş devam ederken BM'nin Sırbistan sınırına yakın Srebrenitsa'yı "Güvenli Bölge" ilan ettiği haberi gelmişti. Ve şehrin 5 km yakınına, Potocari'deki kampa, Hollandalı bir askeri birliği yerleştirmişlerdi. Bu haber içimizde bir umut ışığı yanmasına sebep olmuştu. BM'ye güvenebilirdik değil mi? "Avrupa'nın İlkeleri" gereği bizler NATO ve BM gibi kuruluşların koruması altına girdiğimizi düşünerek silahlarımızı teslim edip o bölgeye gittik. Oysa bunun çok büyük bir hata olduğunu yakında anlayacaktık.

Srebrenitsa'ya varmıştık ki Sırp ordusunun Başkomutanı General Ratko Mladic'in de askerleriyle bölgeye doğru ilerlediğini öğrenmiştik. 1995 Temmuz'uydu ve biz, 20 bine yakın masum sivil Sırlardan canımızı kurtarmak için BM'nin Potocari'deki kampına sığınmıştık. Şehri tamamen boşaltmıştık. Bizim kampa sığınmamızın ardından Mladic, askerleriyle kampa gelmiş ve bizlerin teslim edilmesini istemişti. Silahsız ve korumasız haldeki bizler "Bizi teslim etmeyin, öldürecekler" diye -hatırladığım kadarıyla- BM Bosna Barış Gücü komutanı Fransız General Bernard Janvier ve Hollanda askeri birliği komutanı General Tom

Karremans'e yalvarmamıza rağmen onlar bizi umursamamış, Mladic'in isteğini kabul etmişlerdi.

Komutanlar oturmuş yemeklerini yiyor, keyif çatıyorlarken ağlayan binlerce insan arasından bir bebeğin ağlama sesi tüm sesleri bastıracak kuvvetle duyulmuştu. Sırp askerler annesine "Kes şunun sesini!" diye bağırıyorlardı. Kadın korkuyla bebeği sarıp sarmalamış onu susturmaya çalışıyordu ama nafiye. Askerlerden biri "Sen susturmazsan ben sustururum." deyip elindeki çakıyla bebeğin dilini kesip yere atmıştı. Annem hızla gözlerimi kapatmaya çalışmış olsa da geç kalmıştı,

görmüştüm bu korkunç olayı. Babam ve annem bu gördüklerine dayanamamış ve en azından benim kurtulmamı istemişleri. Beni kampta güvenli gördükleri bir yere saklamışlardı. Ve ben bu sayede kurtulmuşum.

Sırlar önceleri insanlara çukurlar kazdırmış sonra onları sıraya dizip kafalarına tek tek sıkmış, daha sonra uzun süreceğini anlayınca da gruplara ayırarak çukurlara atıp, üstlerine kurşun yağdırmış böyle de çok mermi harcadığını görünce bomba atıp onları paramparça etmişlerdi.

Yıllar sonra annem ve babamın bu grup arasında olduğunu çukurların ortaya çıkması ile öğrendim. Bu benim için dayanılamayacak bir acıydı. Ama en azından artık bir mezarları, onları ziyaret edebileceğim bir yer vardı." diyerek bitirdi Rauf abi, ardından ekledi ve dedi: "Biz hiçbir zaman Sırların istediği gibi Bosna'da sadece bizim ırkımız, bizim dinimiz hüküm sürsün istemedik, aynı Kıbrıs'ta istemediğimiz gibi. Bizim savunduğumuz tek şey, Batı'nın tüm dünyaya göğsünü gererek anlattığı Helsinki Nihai Senediydi, Paris şartıydı, demokrasi ve hürriyet ilkeleriydi. Bu savaş, bu soykırım bize, Batı'ya güvenmememiz gerektiğini bir kez daha öğretmişti."

Referans Kaynak: Aliya İzzetbegović

SON KAMELYA

Şevval Sarpkaya 11/D

KİTAP TANITIMI

Eğer Sarah Jio'nun okuduğunuz ilk kitabıysa kesinlikle son olmayacak, gözünüzü kapatın ve nefesinizi tutun.

New York çiçek hırsızlık zincirinin yeni adresi, ender bir kamelya türünün bulunduğu dedikoduları yayılan Livingston Köşküdür.

Flora Lewis, 1940'ların başında Amerika'da yaşamıştır. Ailesinin fırınına çekip çevirmekten sorumludur. Durumları babasının alçak gönüllüğü yüzünden hiç de iç açıcı değildir. Tam da bu zamanlarda Bay Price, Flora'nın reddedemeyeceği bir para teklifinde bulunmuştur.

Flora, nadir rastlanan kamelya türünün son örneğini, Middlebury Pembesi'ni, çalmak için Livingston Köşkü'nde çalışmaya başlar. Anneleri yeni ölmüş 4 çocuğun dadı rolünü üstlenerek gerçek kimliğini saklamıştır. Flora, Middlebury Pembesi'ne ulaşmak için çıktığı bu yolculukta Livingston Köşkü'nün beklenmedik, sır dolu gerçeklerinin peşine düşer.

Aradan 50 yıl geçer.

Botanik ile uğraşan Addison ve eşi, ailesinin satın aldığı Livingston

Köşkü'ne kısa bir tatile çıkar. Köşk hakkındaki batıl inançlar, yerli halk arasında kol gezmektedir. Bayan Dilloway, köşkün 80 yıllık hizmetçisidir. Bayan Dilloway'ın

herkesten sakladığı gizem Addison'un ilgisi- ni çeker. Bu gizemin peşine düşen Addison'u korkunç gerçekler beklemektedir. Addison'un kimseye bahsedemediği karanlık geçmişi burada da yakasını bırakmayacaktır.

Kitabı okurken Leydi Anne'nın çatı katı serasındaki, Livingston Köşkü'ndeki ve New York botanik bahçesindeki binbir çeşit çi-

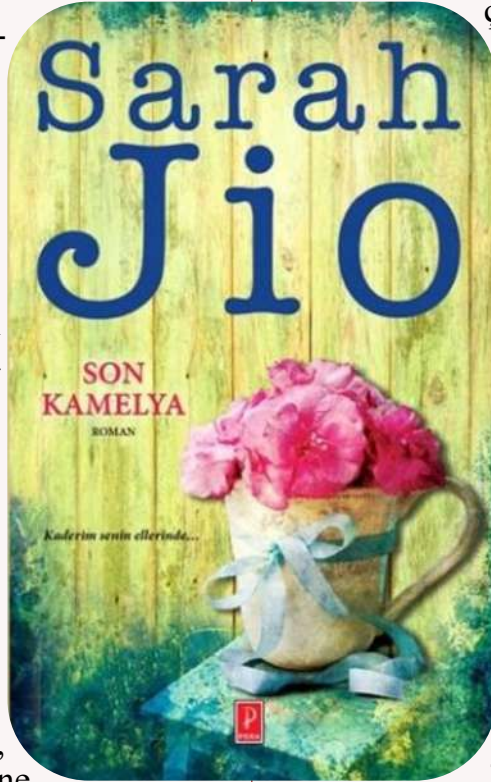
çeklerin kokusunu hissedebilirsiniz. Leydi Anne'nın portresine bakarken o hüznü bakışları ruhunuza işleyebilir ve gözünüzü almayacağınız kamelya kolyesine hayranlık duyabilirsiniz. Aman dikkat edin, kanatlı melek heykelinin dibinde yetişen mor çiçeğin cazibesine kapılıp yakından tanışmak istemeyin yoksa canınız yanabilir.

Alıntılar:

...İşin gerçeği şu ki, ikimiz de doğru olanın ne olduğunu biliyoruz. Bunun en zor kısmı ise bunu faaliyete geçirmek.

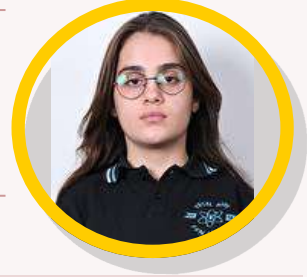
-Bunu çok düşündüm ve insanların da gökyüzündeki yıldızlara benzediğine kanaat getirdim. Bazıları milyonlarca yıl, belli belirsiz parlar. Onlar hep orada olmasına rağmen bunu fark etmezsin bile. Tuvaledeki bir nokta misali birleşirler. Ama diğerleri öyle bir parlar ki gökyüzünü aydınlatırlar. Onları fark etmeden, hayranlık duymadan edemezsin. Bunların ömrü uzun sürmez. Süremez. Enerjilerini çabuk tüketirler.

-Keşke yeniden küçük bir kız olsaydım. Çünkü incinen dizlerim kırık kalbimden daha çabuk iyileşirdi.

YAPTIĞIMIZ HER ŞEY KENDİ KARARIMIZ MI?

Zeynep Nehir Meral 10/B

SOHBET

Su an yaptığımız, davrandığımız şekillerin büyük bir çoğunluğunu aslında kendi bilincimizle yapmadığımızı biliyor muydunuz? Beynimiz bütün vücudumuzu, davranışlarımızı, herhangi bir olaya verdiğimiz tepkileri, kişisel özelliklerini belirleyen, bunlara karar veren bir yapıdır. Fakat sizze günlük hayatımızda yaptığımız ya da verdiğimiz tepkilerin birçoğunun kendi kontrolümüzde olmadığını söylesem?

Eminim birçoğumuz hayatımızda elimizde olmayan şeylerden ötürü kazayla da olsa suçlanmışızdır. Ya da birisine -herhangi bir kişiliğe- "Ama bu benim huyum, elimde değil ki." dediğimiz olmuştur. Aslında haklı bir düşüncedir. Çünkü en basitinden, bir şey yaptığımızda ta çocukluk dönemlerinizde size gösterilen tepki sizin bugün o davranışı nasıl, ne zaman ve ne sıklıkla yaptığımızı etkiliyor.

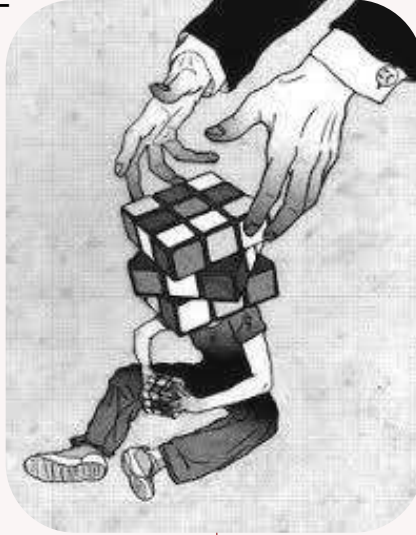
Hadi bir örnek verelim. Mesela çok kararsız insanlar. Fazla kararsız olmak demek aslında neyi seçerse seçsin diğer şikkın doğru/en doğrusu olabileceğinden korkmaktır. İnsanın aklında hep "Ya bu yanlışsa, ya 'yine' doğru kararı veremediysem" gibi sorular oluşmasıdır. Bu huya sahip olan insanların genelde çocukluk döneminde yaptığı her şeyde onu "eleştiren" bir çevreye sahip olduğu bilinmektedir. Hatta bu şekilde büyüyen ve en sonunda kararsız olan insanlar yetiş-

kin olduğunda bir de kendi üstlerine gitmeye başlarlar. "Neden böyleyim? Hep yanlış yapıyorum, keşke böyle olmasaydım." diyerek kendilerini tetiklerler.

Tabii ki şu anda sahip olduğumuz her "kötü" ya da hoş karşılanmayan özelliklerimiz için başkalarını suçlamalıyız demiyorum.

Peki ne yapmalıyız? Böyle durumlarda her şeyden önce kendimizi tanımalıyız. "Ben kimim? Sahip olduğum özelliklerim neler? Bunlara önceden de sahip miydim? Şu an başıma gelen bir olay ben küçükken de başıma gelse benzer bir tepki verir miydim? veya çevremdekiler ne tepki verirdi?" gibi sorular sorarak tanıyabiliriz. Eğer bu özellik-

lerimiz daha ileri ve çıkmaz durumlara ulaşırsa uzman desteği almayı da unutmamalıyız. Kendimizi tanıdıkça şimdiki hareketlerimizin aslında nelere dayandığını buldukça bir nebze de olsa daha rahat hissedebiliriz. En azından daha önce de dediğim gibi bunca şeyin üstüne bir de biz kendimizi suçlamaya son verebiliriz.

ASLINDA HER ŞEY YOLUNDA

DENEME

Iyi ve kötüyü, doğru ve yanlış, sevgi ve bağımlılığı ayırt etmek kolay değil. Hayat, bilinmezliklerle dolu. Baştan sona yaşamadan bilemeyeceğimiz onlarca şey var. Doğru yerde miyiz, doğru şeyi mi yapıyoruz, her şey daha farklı olabilir miydi? Merak etmemek elde değil. İçimde sürekli hazırlıklı olma isteği var. Belirsizlikten oldum olası nefret ettim. Bir şeylerle ilk kez karşılaşmanın bana verdiği rahatsızlığı tarif etmek zor. Alışık olduğum şeyleri yapmaktan hoşlanırım. Sonuçlarını tahmin edebilirim ve bu beni mutlu eder. Yeni şeyler denemekten kaçınmanın sebebi merak etmemekten mi yoksa korkaklıktan mı?

Bazen asla yapmam dediğim şeyleri yaparım. Altında kabul etmek istemediğim bir sebep yattığından mı? Ya da sadece canım istediği içindir. Hayat da canının istediğini yapmıyor mu? Bazen hak etmediğimiz şeyler getirir önümüze. Kötü biri olduğumuzdan, eksik olduğumuzdan, kötü olanı hak ettiğimizden değil. Öyle olması gerekir ve olur. Hayat bu. Dört dörtlük ve kusursuz değil, olamaz da. Kimi zaman üzüntülerle, ayrılıklarla, haksızlıklarla, kıskançlıklarla; kimi zamansa en büyük mutluluklarla, güzel sürprizlerle dolu. Kusurları var bizim gibi. Onu olduğu gibi kabul etmemek, durmadan iyi hissetmeye

çalışmak, hep kazanmayı hedeflemek; zorlayarak yaşamak gibi. Oysa kendiliğinden gelen hep güzel olmuyor mu bir şekilde?

Bize felaket gibi gelen şeyler belki de o kadar mühim değildir. O tür durumlarda olayı abartmaya yatkın olduğumuzu kabul edelim. Güzel şeyler yaşanması için kötü şeyler atlatmamız gerekiyor olamaz mı?

Kısa sürede çok şey değişti. Sevdiklerim, sevmediklerim, hedeflerim, korkularım, isteklerim, hissettiklerim. Değişmeye de devam edecekler. Bir şeylere yaklaşacağız, en sevdiğimizden uzaklaşacağız. Birilerini unutacak, birilerini sonsuza dek hatırlayacağız. Hiç geçmeyecek gibi gelecek bazı şeyler, sonra geçecek. Biraz durup yalnızca dinlenmeli, seyretmeli, güzel şeylerin farkına varmalı. Dünya hala yerinde. Her şey bir şekilde yolunda. Tamamıyla mahvolmuş gibi geldiği zamanlarda bile.

Eda Köse 10/C

“

Kâr eden ar etmezmiş,
Kimseler yar olmazmış.
Sen onu sevsen bile,
O sana hiç bakmazmış.

Ebrar Gündüz

”

A GUEST IN OUR SCHOOL

11/B

INTERVIEW

Hi everybody..! We 've had a guest in our school... She's Fahriye Teacher's sister! And we've made an interview with her... We hope, you'll enjoy..!

First of all, welcome and thank you for being our guest today. Can you tell us a bit about yourself?

Mrs. Eda: Thank you, the pleasure is mine. I'm Eda. My age, just blank :). And as you can guess, I'm an English teacher. I live in Germany and Turkey ,both. I'll tell you my story. I have been a high school English teacher for 16 years. Other than that, I can talk about my hobbies. I like learning new skills and new languages. Languages are my precious babies. I like them very much. I'm passionate about meeting new cultures and I really like to travel. To make it short, I love to learn new things. Because knowledge is what develops people. I'm interested in philosophy, psychology. I like reading Freud a lot, and a little bit sociology. One thing I can't skip mentioning is Sports, I like working out and trekking in nature. Nature is one of my favorite things.

Where do you live in in Germany?

Mrs. Eda: I live in Aachen with my husband. Aachen is near Dusseldorf.

Our Fahriye teacher told us that you travel a lot and have been to many countries . Can you tell us about the places you've been to?

Mrs. Eda: I've been to many places. But my favorite is Japan. I have visited a lot of cities in

Japan, Tokyo for example, the capital of the country. When I was a child, being in Hiroshima used to be one of my dreams . And I have achieved that childhood dream. I have been to there. It was such an amazing feeling. I'm talking about the feeling when your dreams come true. I've been to Japan and I loved it. Not only Japan, I have been to Canada and many other places in Europe. Like Germany, Italy, Spain... and so on.

Do you currently work in Germany as a teacher?

Mrs. Eda: No, I don't.

Well, you're a teacher so you're knowledgeable about education system. Are there many differences in education system between Germany and Turkey? What are the differences?

Mrs. Eda: I don't know much about their educational system. I have never been a teacher there. I know Turkey's system, but I resigned three years ago and in this country everything changes in a single minute. So I cannot keep up with Turkey's educational system. I already lost the hold of it so I can't say much, even when I was working as a teacher in

Turkey, the educational system used to change day by day. So I cannot keep up with it as I can tell a bit about Germany's educational system. In Germany, they start kindergarten at the age of 5, other than that they have three or four types of high school as far as I know. Basic school is the type of school which teaches information in a less detailed. High schools aren't all the same. There are lower based education, high based education and gymnasium high schools, three types. Only the gymnasium students are able to

go to university, not the vocational students. They can be hairdressers, fixers, and do other kind of hand jobs. Because the country needs people with all kind of jobs and skills. If everyone goes to university and becomes engineers and so on, who's going to work at the process of building the structures? And the other jobs like a fixing plumber, hairdresser are needed for our daily lives. There have to be educated people on those craft skills. These are the things I know about high schools, unfortunately I don't know about the others, like primary school. But if I'm not mistaken they start learning 3 languages at the beginning of their education. Those languages are English, French and you can choose between others like Spanish or Latino. Not only those, how you behave, how are your manners are also very important. You also get a glance of policy in school. Even though we are the teachers, they puts policies into school.

You said that you love learning. What languages do you speak?

Mrs. Eda: I speak my own language, my mother language. I like Turkish a lot. I also speak English and a little bit of German. And this is all I know for now. But I started learning French and Spanish as well, so I will probably make it to 5 languages soon. I might learn Italian too. Why do I say that? Because when you speak English you are aware of all these languages, especially Germanic languages. By the way French is also a language that you should definitely learn. I wish somebody told me these when I was younger. When you speak Spanish and Italian a little bit, the others will come naturally because they are all similar to each other.

What do you think about our school? Did you like it?

Mrs. Eda: At first sight, yes, very much. You have a quite nice school. The school that I resigned from was a project school too. It was an amazing school in Çeşme. This school also looks like a great school. I don't know about the students, of course. The students in-

side the school and the system come first. Building is just building, you know. So it doesn't mean anything. I should observe more to be able to make proper comments on the school. The inside is what makes the place beautiful building.

What are your hobbies?

Mrs. Eda: My hobbies are traveling, reading about my interests. Sports, especially nature sports. Lifting weight. I do workouts. Boxing a bit. Meeting new cultures. These are my hobbies.

What kind of books do you read?

Mrs. Eda: Mostly philosophical books. I like philosophy very much. History books. I'm in love with history, a little bit fiction sometimes. Crime stories Grange, for example. One of my favorite writers. Reading is very, very important. I read in English as well, because you know, languages are very, very live organisms, so you have to keep with them. It's always changing at the same time.

You said you have interested in learning languages. Do you have any tips or advices on learning languages for us?

Mrs. Eda: Actually you are very very lucky generation because you can learn a language easily. For example, you can watch movies from Netflix or the other platforms like that. I still do like that in my life with other languages too. By the way, if I want to learn, listening is very important and reading in English is very important, you should read English books. You don't have to understand, you don't have to know all the words. Languages are intuitive stuff. So behave intuitively. You don't have to underline every word, just try to understand what they mean in the context. This is very very important to learn languages. Very important. And you are very, very lucky generation. In my time we didn't have any sources like that. We learn at school and we were not a rich family. I learn English by myself, I didn't go to private school or everywhere blah blah. I'm in normal, very middle plus family. I'm pretty sure you will do very good in this kind of conditions.

Thanks for this wonderful conversation

Mrs. Eda: You're welcome.

YBFL'DE NELER OLUYOR

HABER

Kimi zaman ders çalışmak için çıktığımız, kimi zaman ise zengin kitaplığından yararlandığımız kütüphanemizin kulüp başkanlığı her yıl olduğu gibi bu yıl da dinamikliğini koruyarak geçtiğimiz günlerde 10. sınıflardan Mevlüde Elif Erdoğan arkadaşımıza devredilmiştir. Arkamızda bıraktığımız uzun soluklu bir yıl boyunca bu görevi layıkıyla yerine getiren Burak Genç'e teşekkür ediyor, Mevlüde arkadaşımıza ise yeni görevinde başarılar diliyoruz.

Okulumuzun geçen seneki mezunlarından olan ve gazetemizin ilk öğrenci editörü olan Mete abimizin de uzun süredir hayalini kurduğunu öğrendiğimiz podcast kanalımız bildiğiniz üzere geçtiğimiz günlerde Sevgi Hoca'mızın önderliği ve Mina arkadaşımızın büyük katkılarıyla açılmış oldu. Gazete ekibi olarak, gazetemizin 64. sayısından itibaren her yeni sayısının seslendirmelerinin bulunacağı **Hepimizin Sesi** adlı podcast kanalımız için bize kayıt imkânı sunan değerli müzik öğretmenimiz Ali Hocamıza teşekkürlerimizi sunuyoruz. Eğer siz de sesinizi duyuran arkadaşlarımızdan biri olmak istiyorsanız 11/A sınıfından Yağmur Kaya ve Mevanur Arslan'ı bulabilir ve seslendirmek için kendinize bir yazı seçebilirsiniz!

Podcastlerimizi dinlemek için ilk sayfada yer alan QR kodu okutabilirsiniz

Muhabir: İdil Eymen Öztürk 11/B
Kameraman: Elif Eylül Kural 11/E

YANSIMAM İLE SEN

Yolumu bulamıyorum zaman bulvarında,
İstanbul'un boğazında boğuluyormuşçasına
Kendimi kaybedeli çok olmuşsa
Ondandır bu hallerim yansımama.

Çektiğimde yüreğime ruhunun rayihasını,
Gözlerim kapanır gönlünün kıyısında.
Hatırlamam, unuturum zamanı
Yaşlıdır gözlerin değil mi ey Mehlika?

Sevdam ormandan toprağa dönmüşse,
Değişmez mi bakışların harelerinde?
Gömülmüşsem bir çınar ağacının kara toprağına,
Değmez mi ölmeye handelerinde?

Bırakmışsın beni tek başıma, sanırsın
Fikrimce değilim tek bu düşünceler ile
Gözlerini yansıtan o ruhun, kanarsın
Yaralarımıza bağlanırsın yeni kabuk ile.

Ağlar mıyım eski günlerimiz için?
Özlediğim saf sevgi niçin?
Akıyor pınardan yaş senin için
İzin vermiyor gönlüm belki benim ilkin.

Elif Şura Koçak 9/A

Gazete Podcast (Seslendirme) Ekibi

Yağmur Kaya 11/A
Mevanur Arslan 11/A
Oğuz Aydoğan 11/E
Tuğçe Nisa Çiçek 9/A
Yasin Karabıyık 10/C
Eda Köse 10/C
Elif Rana Ünlü 10/C
Kevser Bostan 9/D
Melisa Başkan 9/D
Nazmiye Rüya Şen 10B
Erva Doğan 10/B
Eslem Özsoy 11/C
Burak Genç 11/C
Ezel Deniz Ünlü 9/D

Gazete Çizim Ekibi

Nursima Oğuz 11/C
Zehra Kapçak 9/B
Zehra Katmerci 12/A

Bizi takip edin:

okulgazetesii

Gazete YBFL

Instagram

KAHME GÖZLÜM HASTADIR

DERMAN TAFASTADIR

EĞER BENİ SEVMEZSE

GÖNLÜ O KALASTADIR

METE ARAS YILMAZBAYHAN

GençBizz Lise Girişimcilik Prgramı .başvuruları devam ediyor: Kattım için karekodu okut:)

YÜCEL BORU FEN LİSESİ

2023-2024 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI

1. DÖNEM 2. ORTAK SINAV TAKVİMİ (25 ARALIK 2023 - 05 OCAK 2024)

SAAT	9.SINIFLAR	10.SINIFLAR	11.SINIFLAR	12.SINIFLAR
25.12.2023 PAZARTESİ	09:40 HER SAAT 11 SINIF DEZEYİNDE UYUMLAMA	İNGİLİZCE İNGİLİZCE UYG.	İNGİLİZCE İNGİLİZCE UYG.	İNGİLİZCE İNGİLİZCE UYG.
26.12.2023 SALI	09:40	ASTRONOMİ	TARİH	İNKILAP TARİHİ
27.12.2023 ÇARŞAMBA	09:40	TÜRK DİLİ VE ED. MATEMATİK	MATEMATİK	MATEMATİK
28.12.2023 PERŞEMBE	09:40 HER SAAT 11 SINIF DEZEYİNDE UYUMLAMA	TARİH EDEBİYAT UYG.	TÜRK DİLİ VE ED. EDEBİYAT UYG.	TÜRK DİLİ VE ED. EDEBİYAT UYG.
29.12.2023 CUMA	09:40	KİMYA	KİMYA	KİMYA
02.01.2024 SALI	09:40	FİZİK	FİZİK FELSEFE	FİZİK FELSEFE
03.01.2024 ÇARŞAMBA	09:40 11:20	DİN KÜLTÜRÜ BİLGİSAYAR BİL.	DİN KÜLTÜRÜ BİLGİSAYAR BİL.	DİN KÜLTÜRÜ TEMEL DİNİ BİLG.
04.01.2024 PERŞEMBE	09:40	BİYOLOJİ SAĞLIK BİLGİSİ	BİYOLOJİ	BİYOLOJİ
05.01.2024 CUMA	09:40 HER SAAT 11 SINIF DEZEYİNDE UYUMLAMA	COĞRAFYA	ALMANCA ALMANCA VE UYG.	ALMANCA ALMANCA UYG.
TELAFİ SINAVLARI		8 OCAK MATEMATİK-TARİH-BİLGİS.	10 OCAK KİMYA-ALMANCA-SAĞLIK-ASTR.	
		9 OCAK FİZİK-COĞRAFYA-İNGİLİZCE	11 OCAK BİYOLOJİ-DİN KÜLT.-FELSEFE	

Başta okulumuz olmak üzere, bizi destekleyen Nitra Led'e; abonelerimize, yazılarını gönderen, gazetemizi alan, okuyan siz değerli okuyucularımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz... Biz, büyük bir Gazete YBFL ailesiyiz...

Gazetemizin sponsoru Nitra Led'e teşekkür ederiz...

Nitra Led

Karekodu okutup internet sayfasına ulaşabilirsiniz...

NITRALED